

економічних, маркетингових, енергетичних та екологічних переваг.

Література

1. Іванишин В.В. Обґрунтування вартісно-орієнтованої концепції контролінгу, GPS-моніторингу та диспетчеризації в аграрному виробництві / В. В. Іванишин // Вісник аграрної науки. – 2010. - № 9. – С. 58-63.
2. Крикавський Є.В. Логістичне управління: Підручник / Євген Васильович Крикавський. – Львів: Видавництво Національного університету «Львівська політехніка», 2005. – 684 с.
3. Перебийніс В.І. Транспортно-логістичні системи підприємств: Формування та функціонування. Монографія. / В.І. Перебийніс, О.В. Перебийніс. – Полтава: РВЦ ПУСКУ, 2006. – 207 с.
4. Таньков К.М. Виробнича логістика: навч. посіб. / Таньков К.М., Тридід О.М., Колодизева Т.О. – Харків: ВД "ІНЖЕК", 2006. – 352 с.

Світлана Герчанівська

к.е.н., доцент,

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»,

м. Бережани

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

У ринковій ситуації змінюються умови управління для більшості підприємств. Нині їх діяльність повинна бути спрямована на виробництво конкурентоспроможної продукції, яка б максимально задовольняла потреби споживача, та забезпечувала кінцевий результат – прибуток.

Діяльність будь-якого підприємства можна описати з точки зору моделі «вхід-вихід»: на вході підприємства є всі види матеріальних і нематеріальних ресурсів (сировина, техніка, персонал, фінанси, інформація тощо), а на «виході» — товари, послуги, висококваліфікований персонал та ін. При стратегічному управлінні підприємство розглядається як «відкрита система», на яке впливають фактори внутрішнього та зовнішнього середовища. Запорука успіху підприємства на сучасному етапі — це активне формування майбутнього стану зовнішнього середовища і власних ресурсів згідно з своїми економічними інтересами.

Стратегічне управління — багатоплановий процес, який допомагає формулювати та виконувати ефективні стратегії, що сприяють балансуванню відносин між підприємством (включаючи його окремі частини) та зовнішнім середовищем, а також досягненню визначених цілей. Вибір стратегії пов'язаний зі станом ключових факторів, до яких відносяться сильні сторони галузі та підприємства, мета, місія, інтереси вищого керівництва, кваліфікація працівників.

Запорукою ефективності стратегічного управління є його «фундамент», тобто базовий елемент – стратегічна ідентифікація підприємством свого місця і перспектив на ринку, відповідно до результатів якої і розробляється та чи інша «лінія поведінки» в перспективі.

Важливість правильної ідентифікації обумовлена безпосереднім впливом інформації про ситуацію в тій чи іншій галузі чи секторі економіки на прийняття управлінських рішень, вибір тактичних підходів у діяльності, здійснення інвестицій в розвиток виробничої і соціальної інфраструктури. Іншими словами, стратегічна ідентифікація є інформаційною базою для формування стратегії і тактики підприємств щодо масштабів розвитку [2].

Система стратегічного управління підприємством повинна забезпечувати

дотримання критерію якісного виконання кожного етапу створення, виробництва і реалізації товару чи послуги, починаючи з НДДКР, технічної підготовки виробництва і закінчуючи післяпродажним обслуговуванням.

Однією з головних задач вищого керівництва підприємства є формування такого мотиваційного ядра, яке б спонукало робітників системи стратегічного управління на інноваційний характер поведінки.

Отже, стратегічне управління – це концепція виживання в певних умовах, яка дає уявлення про те, яким повинно бути підприємство в майбутньому: в якому оточенні йому необхідно буде працювати, яку позицію займати на ринку, які мати конкурентні переваги, які зміни слід здійснити та залежить від адекватності сприйняття та повноти врахування різних аспектів зв'язків підприємства зі своїм середовищем.

Література

1. Василенко В.А. Стратегічне управління. Навчальний посібник / В.А. Василенко, Т.І. Ткаченко – К.: ЦУЛ, 2003. – 396 с.
2. Климко Т.Ю. Стратегічне управління підприємницькою діяльністю: автореф. дис. канд. екон. наук: 08.00.05 / Тетяна Юріївна Климко. – Ужгород, 2007. – 19 с.
3. Сава А.П. Регіональні трансформації аграрного сектору економіки. Економічний і соціальний розвиток України в XXI ст.: національна ідентичність та тенденції глобалізації : збірник тез доповідей Восьмої міжнар. наук.-практ. конф. молодих вчених (24-25 лютого 2011р.). – Тернопіль, 2011. – С. 313-315.

Людмила Главач

студентка,

Львівський національний університет імені Івана Франка,

м. Львів

РОЛЬ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Сьогодні на порядку денному в Україні постала необхідність забезпечити реальність та реалізацію визначених цілей стратегічного розвитку регіонів, використовуючи при цьому новітні інструменти управління. Одним із найбільш перспективних та ефективних механізмів втілення довгострокової регіональної політики в життя є стратегічне планування.

Вивченню питань, пов'язаних з розвитком регіонів та впровадженням стратегічного планування на регіональному рівні, приділяли увагу зарубіжні вчені: Ансофф І., Брайсон Ф., Бріан В., Варда Я., Гордон Г., Карлоф Б. та вітчизняні – Беседін В.Ф., Гришко В.В., Данилишин Б.М., Долішний М.І., Кравченко В.І., Леонідов І.Л., Музиченко А.С., Невелєв О.М., Панасюк Б. Я., Склярчук Н.І., Стеченко Д.М., Удовиченко В.П., Черевко О.В., Чмир О.С., Щукін Б.М. та ін. Проте незважаючи на значні результати наукових досліджень все ще недостатньо вивченими залишаються деякі питання, пов'язані зі стратегічним плануванням економічного розвитку на регіональному рівні.

Зауважимо, що стратегічне планування регіонального розвитку здійснюється на основі сформованої бюджетної політики, яка включає визначення стратегій та пріоритетів соціально-економічного розвитку відповідних територій, розробку довгострокових, середньострокових, поточних програм соціально-економічного розвитку та їх фінансування, складання середньострокових фінансових планів